

Maj:t villfarit denna Riksdagens anhållan, berättigar alldeles icke till det bestämda antagande, att Riksdagen skall anmodas deltaga i den slutliga pröfningen af förslaget.

Då jag således anser detta Utskottets förut fattade antagande såsom formelt origtigt, kan jag ej heller godkänna det såsom giltigt skäl för afslag på min motion. Tvärtom — då det berörda komitéförslaget redan öfver fyra år hvilat hos regeringen, och man således har att hoppas att den dermed åsyftade lagförändringen snart torde vara att förvänta — synes mig just nu tiden lämplig för inkommande med önsknin- gar om sådana detaljförändringar, hvilka saknas i komiténs förslag. Regeringen kunde då, om Riksdagen nu skulle godkänna syftet af min motion, varda satt i tillfälle att vid densamma fästa det afseende hon ansåge den förtjena, vare sig till ändring af nu gällande eller vid utarbetning af en ny förordning; denna senare må komma att slut- ligen varda Riksdagens pröfning underställd eller icke.

Då för öfrigt sjelfva syftet af min motion inom Utskottet syntes röna er- kännande, har jag haft så mycket mindre skäl att åtnijas med det slut. hvartill Ut- skottet nu kommit.“

N:o 5.

Ank. till Riksd. Kansli den 20 Febr. 1877, kl. 7 e. m.

Andra Kammarens Andra Tillfälliga Utskotts Utlåtande N:o 4, i anled- ning af väckt motion om ändring af 3 kap. 23 § i Kongl. Stadgan angående försvarslösa och till allmänt arbete förfallna personer af den 29 Maj 1846.

Framhållande olägenheten deraf att, enligt åberopade stadga, frigifven fånges under fängelsetiden, genom besparad arbetsförtjenst, hopsparade medel skola ”sändas till Konungens Befallningshafvande eller poliskammare i den ort dit personen afgår, för att den frigifne efter framkomsten tillhandahållas”, hvarigenom frigifven fånge nödgas uppoffra en tid af flera dagar för att, merendels i residensstaden, utfå sin rättmätiga egendom, och hvarest han ofta utsättes för frestelsen att sina besparingar förstöra, har

Herr H. Hagerman, uti motionen N:o 64, som blifvit till detta Utskott hänvisad, föreslagit, att ifrågavarande 23 § uti ofvannämnda stadga, måtte erhålla följande förändrade lydelse: " — — — samt hvad öfrigt blifver sändes till Konungens Befallningshafvande, poliskammare eller kommunalnämnd i den ort dit personen afgår, för att den frigifne, efter framkomsten tillhandahållas".

Utskottet, hvilket lika med motionären anser nuvarande bestämmelsen i stadgans 23 § ofta leda dertill, att frigifven fångas på krogar förstör sina under fängelse-tiden förtjenta och besparade medel, samt att detta förhållande väl förtjenar rättelse, derest så ske kan, anser derjemte en än större våda uppkomma af samma stadgande, emedan det lemnar tillfälle till återfall i brott under färdandet fram och åter, sedan de i residensstaden lyftade penningarne blifvit bortslösade. Utskottet anser därför, i likhet med motionären, nödigt, att besparade medlen må tillhandahållas den frigifne fången af myndighet i den kommun, der han har sitt hemvist och dit han förpassas vid frigifvandet. Som emellertid motionärens förslag tillåter en sådan tolkning, att det med medlens lyftande fortfarande kunde komma att tillgå på sätt som nu sker, så föranlåtes Utskottet deraf, och på det skäl motionären i öfrigt anført, hemställa,

att Riksdagen må i underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t an-hålla om ändring af 3 kap. 23 § i Kongl. stadgan angående försvarslösa och till allmänt arbete förfallna personer, i sådant syfte, att frigifven fångas besparade medel må af honom få lyftas hos polismyndighet eller kommunalnämnd inom den kommun i hemorten, dit han vid frigifvandet förpassas.

På Utskottets vägnar:

ADOLF HELANDER.
